

28. ได้รับเลือกตั้งเป็นกรรมการบริหาร สมาคมนานาชาติ

28.1 เป็นที่ปรึกษาสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติ

เมื่อผมอ่านพบในอินเทอร์เน็ตว่า วินท์ เชิร์ฟ ประกาศตั้งสมาคมอินเทอร์เน็ต และเชิญชวนองค์กรเป็นสมาชิกก่อตั้ง ผมก็ไปกราบเรียนปรึกษา ภรดา ดร.ประทีป มาร์ติน โกลลมาศ ขอให้มหาวิทยาลัยเป็นสมาชิกก่อตั้งสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติ ท่านก็กรุณาให้ใช้เงินมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ปีละ 5,000 เหรียญ ให้มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญเป็นสมาชิกก่อตั้งสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติ นับว่ามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ เป็นองค์กรแห่งเดียวในเอเชียอาคเนย์ ที่เป็นสมาชิกก่อตั้งสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติ ประเทศอื่น อาทิ สิงคโปร์ มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย หรือแม้แต่ฮ่องกง ก็ไม่มีสมาชิกก่อตั้งสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติ

บาร์เตอร์ มาร์ติน กรุณาให้ผมเป็นผู้แทนมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญใน สมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติ ซึ่งโดยตำแหน่งก็เป็นที่ปรึกษา (Member of the Advisory Council) มีการประชุมกันก่อน การประชุมคณะกรรมการบริหารสมาคมทุกครั้ง และได้รับเชิญเป็นผู้สังเกตการณ์ในการประชุมคณะกรรมการด้วย

28.2 ได้รับเลือกตั้งเป็น 1 ใน 5 กรรมการบริหารแอฟนิค

แอฟนิค (APNIC = Asia Pacific Network Information Center) หรือศูนย์ข้อมูลเครือข่ายแห่งเอเชียแปซิฟิก เป็นองค์กร 1 ใน 4 ทั่วโลกที่ดูแลการจดทะเบียนหมายเลขอินเทอร์เน็ต (IP Address) หรืออาจเรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า “อาร์ไออาร์ (RIR = Regional Internet Registry) ก่อตั้งเมื่อ พ.ศ. 2536 องค์กรแห่งแรกดูแลอเมริกาคือ อาร์ริน (ARIN = American Registry Internet Numbers)” แปลคร่าวๆ ว่าผู้จดทะเบียนอินเทอร์เน็ตแห่งอเมริกา องค์กรแห่งที่ 2 เป็นผู้จดทะเบียนที่ยุโรป และแห่งที่ 3 เป็นผู้จดทะเบียนเอเชียแปซิฟิก และต่อมาก็มีการตั้งแห่งที่ 4 ดูแลแอฟริกา ชื่อแอฟนิค (AFNIC)

ตอนเริ่มตั้งแอฟนิคมีคณะกรรมการบริหาร 5 ตำแหน่ง มีการเลือกตั้งที่ฮ่องกง ผมไม่ได้คิดจะเป็นกรรมการบริหาร เพราะทราบว่าสิงคโปร์ ญีปุ่น ออสเตรเลีย ฮ่องกง เขาวิ่งเต็งกันไว้แล้ว ในการประชุมคณะกรรมการสรรหา เขาก็เสนอชื่อที่เขาสรรหากันมาแล้ว และถามว่ามีใครสนใจจะเสนอใครจากที่ประชุมก็ได้ พอดีมีผู้เสนอชื่อผมแล้วในการลงคะแนนรอบแรก ผมเผชิญได้คะแนนสูง คณะกรรมการสรรหาดูท่าทางจะตกใจ และขอเวลานอก

ระหว่างพักการประชุมขอเวลานอกนั้น เผอิญผมจะกลับเมืองไทยคืนนั้นจึงได้ชื่อขนามของขบเคี้ยวต่างๆ ไว้ จะรับประทานคนเดียวก็น่าเกลียด ก็เลยเดินแจกผู้เข้าร่วมประชุมประมาณ 100 ท่าน ตอนนั้นไม่ได้คิดจะหาเสียงเลย พอเปิดประชุมใหม่ ลงคะแนนอีกผมก็เลยได้รับเลือกตั้งเป็นกรรมการและเป็นอยู่ 2 สมัย สมัยแรก พ.ศ. 2540 มี เจฟ สุสตัน จุน มูไร ทอมมี เซน ศรีศักดิ์ จามรมาน และ ชิง ลี

สมัยที่สอง พ.ศ. 2541 มี ไทรุ ตากาฮาชิ ศรีศักดิ์ จามรมาน ซีโฮ เริง ชิง ลี และเจฟ สุสตัน โดยผมเป็นเหรียญก

28.3 ได้รับเลือกตั้งเป็น 1 ใน 15 กรรมการบริหารสมาคมอินเทอร์เน็ต

ผมไม่เคยคิดจะเป็นกรรมการบริหารสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติมาก่อน คิดว่าเป็นนายกสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติสาขาประเทศไทยก็พอแล้ว ต่อมาเกิดปัญหาว่า กรรมการบริหารสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติไม่เห็นด้วยกับการร่างกฎหมายอินเทอร์เน็ตของสาขาประเทศไทย ผมก็เลยจำเป็นต้องทำแบบฝรั่งที่ว่า “สู้จากข้างนอกไม่ได้ก็ไปสู้ข้างใน (If you cannot fight from outside, join them and fight from inside.)”

คณะกรรมการสรรหาผู้สมัครเป็นกรรมการบริหารสมาคมอินเทอร์เน็ต ประกอบด้วยกรรมการที่ดำรงตำแหน่งอยู่ขณะนั้น คือพวกที่คัดค้านผม ก็แน่นอนที่ท่านจะไม่เสนอชื่อผม แต่ผมอ่านกฎระเบียบแล้วพบว่าสมาชิก จำนวน 20 คน สามารถส่งชื่อใครเข้าแข่งขันก็ได้ ผมจึงหาสมาชิก 20 ท่าน ช่วยลงนามเสนอชื่อผมเป็นผู้สมัคร

ผลการเลือกตั้งปรากฏว่าผมชนะ ในวันไปรับตำแหน่งที่อเมริกา มีสมาชิกหลายท่านเดินมาหาและบางท่านก็กล่าวว่า “ยินดีด้วยผมเลือกคุณนะ (Congratulation, I voted for you)” ผมก็ขอบคุณท่านไป และเรียนท่านว่ามีอะไรจะให้ช่วยติดต่อกันได้เลย ผมเป็นผู้แทนของท่าน และจะทำหน้าที่ให้ดีที่สุด ช่วงที่เป็น 1 ใน 15 กรรมการบริหารสมาคมอินเทอร์เน็ตอยู่นั้น ก็เลยต้องไปประชุมกรรมการบริหารทุกครั้ง ปีละ 3 ครั้ง ต้องกราบขอพระคุณภราดา ดร.ประทีป มาร์ติน โทมลมาศ ที่กรุณาอนุมัติให้ช้างบมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ครั้งละประมาณ 1 แสนบาท รวมปีละ ประมาณ 3 แสนบาท ไปประชุม และโชว์ชื่ออัสสัมชัญให้โลกรู้จักว่า เราก็เป็นหนึ่งในผู้นำอินเทอร์เน็ตเหมือนกัน



รูปที่ 28.1 ไปประชุมอินเทอร์เน็ต

28.4 ได้รับเลือกตั้งเป็น 1 ใน 10 กรรมการบริหารไอฟิป

ไอฟิป (IFIPS = International Federation for Information Processing Societies) มีฐานะเป็นที่ปรึกษายูเนสโก เช่นเดียวกับ ไอบีไอ ที่กล่าวแล้วในหัวข้อที่ 25

สมาชิกของไอฟิป คือประเทศ (Member Country) โดยแต่ละประเทศจะมีสมาคมเป็นผู้แทนหนึ่งสมาคม

โดยบันทึกไอฟิปลงวันที่ 7 มิถุนายน 2519 ดังรูปที่ 28.2 (เพิ่มรูปจดหมายเป็นรูปที่ 28.2) ประธานฝ่ายสมาชิกของไอฟิป แจ้งว่าได้สังเกตว่าประเทศไทยเป็นประเทศสำคัญ

ในการจัดประชุม “เซียร์ค 76 (SEARCC = South East Asia Regional Computer Confederation))” ซึ่งจะจัดขึ้นระหว่าง 6-9 กันยายน 2519 จึงขอพบผมที่การประชุมดังกล่าว เพื่อเชิญประเทศไทยเป็นสมาชิกไอฟิป

จากการปรึกษาหารือกับผู้แทนไอฟิปได้ทราบว่าแต่ละประเทศจะมีสมาชิกรายเดียว ซึ่งอาจจะเป็นหน่วยงานของรัฐเช่นวิทยาศาสตร์แห่งชาติ เป็นต้น หรือเป็นสมาคมเช่น สมาคมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น หรือ เป็นสมาพันธ์สมาคมเช่น สมาพันธ์สมาคมประมวลผลอเมริกัน (AFIP= American Federation for Information Processing) ซึ่งมีสมาชิกเป็นสมาคมต่างๆ อาทิ สมาคมคอมพิวเตอร์เอซีเอ็ม (ACM=Association for Computing Machinery) สมาคมสถาบันวิศวกรไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (IEEE=Institute of the Electrical and Electronics Engineers) เป็นต้น ประเทศสมาชิกของไอฟิปต้องจ่ายค่าสมาชิกตามอัตราส่วนที่จ่าย ค่าสมาชิกยูเนสโก สำหรับประเทศไทย ค่าสมาชิกไอฟิปก็ เป็นประมาณปีละ 200,000 บาท

ในฐานะเลขาธิการสมาคมคอมพิวเตอร์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ผมก็นำเรื่องการเป็นสมาชิกไอพีไปเสนอคณะกรรมการสมัยนั้น สมาคมคอมพิวเตอร์ไม่ค่อยจะมีเงิน จัดสัมมนาและนิทรรศการก็ได้ทำอะไรเป็นหมิ่นบาทเท่านั้น (สมัยต่อมาได้ทำอะไรเป็นล้านบาท เอาทำอะไรไปซื้อห้องในอาคารพญาไท ประมาณ 10 ล้านบาท แต่ต่อมาเศรษฐกิจตกต่ำ จัดสัมมนาและนิทรรศการก็ได้ทำอะไรเป็นแสนบาทเท่านั้น) คณะกรรมการสมาคมคอมพิวเตอร์จึงมีมติให้ระงับการเป็นสมาชิกไอพีไว้ก่อน

ผมเห็นว่าประเทศไทยควรเป็นสมาชิกไอพีเช่นเดียวกับประเทศที่พัฒนาแล้ว อเมริกา สหรัฐ สหราชอาณาจักร แคนาดา ญี่ปุ่น เป็นต้น เมื่อสมาคมคอมพิวเตอร์ไม่อนุมัติผมก็เลยใช้ชื่ออีกสมาคมหนึ่งซึ่งผมเป็นนายกอยู่คือ สมาคมประมวลผลเพื่อการพิจารณาประเทศ ซึ่งใช้ชื่อภาษาอังกฤษไม่ตรงกับภาษาไทยคือใช้ “ทีฟิป (TFIP=Thai Federation for Information Processing)”

ความจริงทีฟิปก็ไม่มีงบประมาณจ่ายค่าสมาชิกไอพีผมจึงไปกราบเรียนภราดา ประทีป มาร์ติน โกลมมาศ ขออนุญาตใช้งบประมาณของมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ จ่ายค่าสมาชิกไอพีปีละ ประมาณ 200,000 บาทท่านกรุณาอนุญาต ผมจึงกรอกใบสมัครส่งคณะกรรมการรับสมัครใหม่ของไอพีส์พิจารณา มีการส่งผู้แทนมาสัมภาษณ์ที่เมืองไทย ผมก็ของบประมาณบราเดอร์มาร์ตินจัดต้อนรับ

ในการประชุมสภาไอพีส์ (IFIPS General Assembly) 28-29 สิงหาคม 2543 ที่ปักกิ่ง หลังการประชุมไอพีประดังโลกครั้งที่ 16 (the 16th) 21-25 สิงหาคม พอดีถึงวาระเลือกตั้งกรรมการบริหารใหม่ มีผู้แทนประเทศต่างๆ มาหาเสียงผมให้ลงคะแนนให้ท่าน ผมก็เลยเสนอเล่นๆ ว่า ตอบแทนกันแล้วกัน ผมลงคะแนนให้ท่าน ท่านก็ลงคะแนนให้ผม คำนวณดูแล้วว่าจะต้องแลกเสียงกับประเทศใดบ้างจึงจะชนะ แล้วก็ดำเนินการตามแผนนั้น ผลก็คือผมได้รับเลือกตั้งเป็น 1 ใน 10 กรรมการบริหารของไอพี ซึ่งประกอบด้วย

1. พี บอลเลอร์สเลฟ (P. Bollerlev) เดนมาร์ค ประธาน
2. อาร์ ไอเคน (R.Aiken) สหรัฐอเมริกา
3. เค บอยานอฟ (K. boyanov) บัลแกเรีย
4. เค บรันสไตน์ (K. Brannstein) เยอรมัน
5. เอส จามรมาน (S. Charmonman) ไทย
6. อาร์ เคอร์คี-ซูนีโอ (R. Kerki-Suonio) ฟินแลนด์

7. เจ ลี (J. Lee) สหรัฐอเมริกา
8. ที มิยุระ (T. Miura) ญี่ปุ่น
9. พี ราวสตัน (P. Ralston) ออสเตรเลีย
10. อาร์ ไรส์ (R. Reis) บราซิล

28.5 เป็นประธานจัดประชุมไอซีไอดี

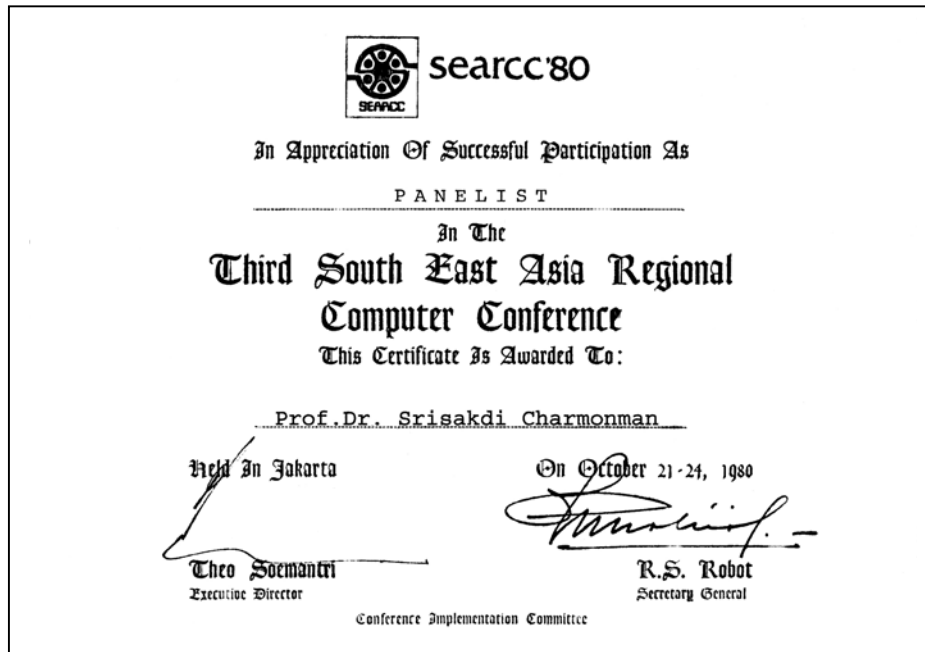
ความจริงผมเคยช่วยงานไอฟิปมาตั้งแต่อยู่อเมริกา เคยร่วมเป็นกรรมการจัดประชุมที่อเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศส และตอนกลับมาเมืองไทยแล้วก็เป็นกรรมการคณะหนึ่งของไอฟิปส์ คือ "ไอฟิปส์ ไอซีไอดี (IFIPS ICRD = Committee on Informatics for Development)"

ไอฟิปส์ ไอซีไอดี มีการจัดการประชุมตามประเทศต่างๆ ครั้งหนึ่งผมได้รับมอบหมายพร้อมทั้งได้ทุนจากไอฟิปส์ให้ไปเป็นประธานจัดประชุมสารสนเทศเพื่อการพัฒนาที่กัวลาลัมเปอร์ มีผู้แทนประเทศในเอเชียไปร่วมประชุม

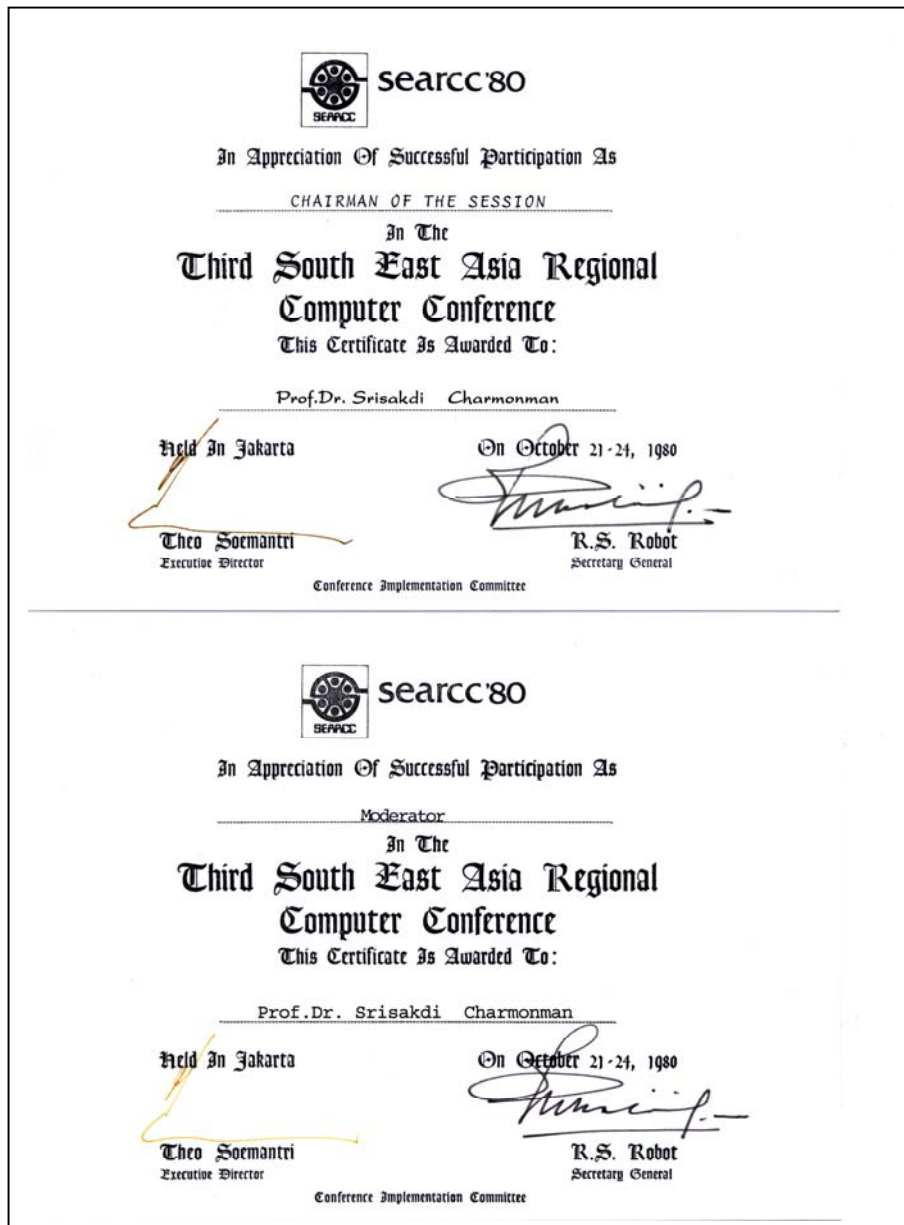
28.6 เป็นผู้ร่วมก่อตั้ง สมาพันธ์สมาคมคอมพิวเตอร์เอเชียแปซิฟิก

เมื่อ พ.ศ. 2519 ผมเป็นหัวหน้าคณะผู้แทนสมาคมคอมพิวเตอร์แห่งประเทศไทย ในการประชุมที่สิงคโปร์ มีการเสนอให้ตั้งสมาคมร่วมกัน ผมก็เลยเป็นผู้แทนประเทศไทย ในการเจรจาก่อตั้ง ตกลงใช้ชื่อว่า "เซียร์ค (SEARCC = South East Asia Regional Computer Confederation)"

เซียร์คมีการประชุมทุก 2 ปี เป็นเมื่อ พ.ศ. 2523 จัดประชุมที่ จาการ์ตา ในฐานะเลขาธิการสมาคมคอมพิวเตอร์แห่งประเทศไทย ผมก็เป็นกรรมการจัดประชุม และเป็นหัวหน้าคณะผู้แทนไทยในงานต้องเป็นประธานการสัมมนา (Session Chairman) และเป็นผู้บรรยายหลายรายการ



รูปที่ 28.3 ประกาศนียบัตรเกียรติคุณเป็นผู้ร่วมอภิปราย



รูปที่ 28.4 ประกาศนียบัตรเชียร์คเป็นประธาน
และเป็นผู้ดำเนินรายการ

28.7 ร่วมก่อตั้งไอแคนน์และเป็นคณะทำงาน

ไอแคนน์ (ICANN = Internet Corporation for Assigned Names and Numbers) เป็นองค์กรระหว่างประเทศที่สร้างขึ้นเพื่อดูแลอินเทอร์เน็ต

เดิมทีเพื่อนผมชื่อ “จอห์น พอสเทล (Jon Postel)” อยู่เป็นศาสตราจารย์อยู่ที่มหาวิทยาลัยเซาเทิร์น แคลิฟอร์เนีย หรือ “ยูเอสซี (USC = University of Southern California)” ได้รับทุนจากมูลนิธิวิทยาศาสตร์แห่งชาติอเมริกัน หรือ “เอนเอฟเอส (NSF = National Science Foundation)” ในทุนระบุว่าให้ดูแลแม่ข่ายราก (Root Server) ของอินเทอร์เน็ตด้วย เวลาใครจะติดต่อกันหรือเข้าเว็บอะไรระบบก็จะไปที่แม่ข่ายรากเพื่อดูว่าคนที่ติดต่อหรือเว็บที่จะติดต่ออยู่ที่ไหน



รูปที่ 28.5 ดร. ศรีศักดิ์ กับ ดร. จอห์น พอสเทล

ในฐานะ 1 ใน 5 กรรมการบริหารแอฟนิค (APNIC = Asia-Pacific Network Information Centre) ผมได้ไปร่วมประชุมกับผู้ดูแลอินเทอร์เน็ตของอเมริกาและของยุโรป โดยประชุมกันที่ เจนีวา ระหว่างที่ประชุมกันก็มีคนหนึ่งหยอกเข้าว่าถ้าจอห์นเป็นอะไรตายไป จะไม่มีใครดูแลแม่ข่ายราก อาจจะทำให้อินเทอร์เน็ตหยุดชะงักไปทั่วโลก น่าจะตั้งเป็นคณะกรรมการช่วยกันดูแลมากกว่า ให้จอห์นต้องรับผิดชอบคนเดียว จอห์นก็น่ารักมาก เอ่ยปากว่าให้ตั้งคณะกรรมการได้เลย ต่อมาก็มีการประชุมกันว่าใครจะเป็นกรรมการบ้าง ตกลงกันแบ่งเป็นฝ่ายๆ เช่น

- ผู้ดูแลชื่ออินเทอร์เน็ต (Domain Names)
- ผู้ดูแลเลขที่อินเทอร์เน็ต (IP Address)
- ผู้ใช้ (Users)

สำหรับผู้ดูแลชื่อและผู้ดูแลเลขที่ที่ไม่มีปัญหา เพราะมีหลักการอยู่แล้ว เช่น แอปนิก ก็เป็นผู้ดูแลเลขที่ของเอเชียแปซิฟิก ฉะนั้นในฐานะกรรมการอำนวยการแอปนิก ผมก็มีสิทธิ์สมัครเป็นกรรมการไอแคนน์ แต่พิจารณาแล้วเห็นว่าจะต้องเดินทางไปประชุมปีละหลายครั้งสิ้นเปลืองงบประมาณและเวลามาก ผมจึงถอนตัว

อย่างไรก็ตามได้มีการตั้งคณะทำงานเรื่องสมาชิก (Membership Implementation Task Form) ดูได้ที่เว็บ www.icann.org/committees/at-large/mitf-bios.html. ในกลุ่มเอเชียตะวันออก มีสมาชิก 11 ท่านคือ

1. แซมทานิ อนิล จากญี่ปุ่น
2. อิซุมิ เอไอซุ จากญี่ปุ่น
3. ศรีศักดิ์ จามรมาน จากไทย
4. ลินดา กู จากจีน
5. เคนนี่ ฮวง จากไต้หวัน
6. จินยี ลีจู่ จากไต้หวัน
7. ยุมิ โอฮาชิ จากญี่ปุ่น
8. เจ คิว พาร์ค จากเกาหลี
9. วาย เจ พาร์ค จากสิงคโปร์
10. เจคอบ พาร์ค จากสหรัฐ
11. โจเซฟ ยู จากฮ่องกง



รูปที่ 28.6 ดร. ศรีศักดิ์ กับ เอสเธอร์ ไตซัน ประธานไอแคนน์ (รูปซ้าย) และการประชุมไอแคนน์ที่ญี่ปุ่น (รูปขวา)



รูปที่ 28.7 ดร.ศรีศักดิ์ ในการประชุมไอแคนน์

28.8 เป็นผู้แทนประเทศไทยในอีอาเซียน

สมาคมอาเซียน มีมติสนับสนุนกิจกรรมด้านอินเทอร์เน็ต โดยตั้ง “อีอาเซียน (eASEAN)” ขึ้นให้แต่ละประเทศซึ่งมีผู้แทน 2 ท่าน เป็นฝ่ายรัฐบาลท่านหนึ่ง ฝ่ายเอกชนท่านหนึ่ง ผมอยู่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญและเป็นผู้อำนวยการโครงการนำร่องพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์อยู่ ทางราชการจึงกรุณาแต่งตั้งให้ผมเป็นผู้แทนไทยฝ่ายเอกชนในอีอาเซียน

ผมต้องไปประชุมอีอาเซียนที่ประเทศต่างๆ ทุก 1-2 เดือน ได้รับแต่งตั้งเป็น “ผู้ดูแลสังคมอินเทอร์เน็ต (Shepherd of eSociety)” และเป็นผู้ทำโครงการ “อาจารย์อาเซียนออนไลน์” (www.ASEANeducatoronline.com) ได้จัดทำเว็บเบื้องต้น แต่ไม่มีเวลาหาเงินสนับสนุน

ผมเป็นสมาชิกอีอาเซียน อยู่ 2 ปี จนครบวาระ แล้วในที่สุดทางอาเซียนก็ยุบอีอาเซียนไป



รูปที่ 28.8 ประชุมอีอาเซียนที่ประเทศไทย

28.9 เป็นประธานสภาธุรกิจอาเซียน

ต่อมาในปี พ.ศ. 2547 ที่ประชุม “รัฐมนตรีโทรคมนาคมอาเซียน หรือ เทลมิน (TELMIN = Telecommunication Ministers)” มีมติให้ตั้งสภาธุรกิจอาเซียน หรือ อีเอบีซีซี (eABC = eASEAN Business Council) มีหน้าที่ให้คำปรึกษารัฐมนตรีอาเซียน

ท่านรัฐมนตรีนายแพทย์สุรพงษ์ สืบวงศ์ลี ได้อนุมัติตั้งตามที่คณะกรรมการที่ท่าน ปลัดกระทรวงฯ เป็นประธานให้ผมเป็นหัวหน้าคณะผู้แทนไทยในการประชุมเตรียมงาน การประชุมสภาธุรกิจอาเซียน การประชุมเตรียมงานนี้จัดที่สิงคโปร์เมื่อเดือนมิถุนายน 2547

ปรากฏว่าที่ประชุมสภาธุรกิจอาเซียน กรุณาเลือกตั้งให้ผมเป็นประธานสภาธุรกิจอาเซียน ในการจัดประชุมครั้งแรกในประเทศไทย 3-5 สิงหาคม 2547 และตามธรรมเนียม เนื่องจากประชุมเตรียมงานกันที่สิงคโปร์ ก็ควรให้ผู้แทนสิงคโปร์เป็นประธานเตรียมงาน โดยผมเป็นรองประธานเตรียมงาน 2-3 เดือน ระหว่างมิถุนายน – สิงหาคม 2547 แล้วให้ผม เป็นประธานสภาธุรกิจอาเซียน มีวาระ 1 ปี ตั้งแต่สิงหาคม 2547

กำหนดจัดประชุมสภาธุรกิจอาเซียน ครั้งที่ 1 ที่เมืองไทย วันที่ 3 สิงหาคม 2547 โดยผมเสนอให้จัดที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญวิทยาเขตบางนา โดยมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ เป็นเจ้าภาพ ซึ่งต้องกราบขอพระคุณ ภรดา ดร.ประทีป มาร์ติน โกมลมาศ อธิการบดี กิตติคุณ และภรดา ดร.บัญชา แสงหิรัญ อธิการบดี ที่ให้การสนับสนุน อาคารสถานที่ รถรับส่ง อาหารว่าง และอาหารเย็น หลังจากนั้นวันที่ 5 สิงหาคม 2547 สภาธุรกิจอาเซียน ก็จะประชุมกับรัฐมนตรีโทรคมนาคมอาเซียนที่โรงแรมแชงกรีลา โดยในการประชุมร่วมกับ รัฐมนตรีอาเซียนนั้นผมในฐานะประธานสภาธุรกิจอาเซียนเป็นผู้ดำเนินการประชุม



รูปที่ 28.9 ศ.ศรีศักดิ์ เป็นประธานสภาธุรกิจอาเซียนประชุมกับรัฐมนตรีอาเซียน 5 สิงหาคม 2547 ณ โรงแรมแชงกรีลา